

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI SÁU

A KHA HÀNH THÍCH NGÔ TAM QUẾ

Ngô Tam Quế nói:

- Bữa nay Vi huynh đệ giúp giùm tiểu vương trong cơn hoạn nạn này là chuyện tày đình, không thể dùng vàng bạc, châu báu để tạ ơn được. Có điều huynh đệ thống lãnh quan binh khá nhiều, cần phải có gì để lấp miệng chúng và để tỏ chút lòng thành của tiểu vương. Vậy tiểu vương về phủ rồi sai người đem đến ngay.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tướng xin đa tạ. Không hiểu thương thế của thế tử hiện giờ ra sao? Chúng ta thử đến coi xem.

Ngô Tam Quế cũng nóng lòng về vết thương của con lão. Hai người liền cùng nhau lại thăm.

Thầy thuốc lắc đầu nói:

- Tánh mạng không có gì đáng ngại, nhưng... nhưng...

Ngô Tam Quế gật đầu ngắt lời:

- Tánh mạng không việc gì là hay lắm rồi.

Lão sợ Vi Tiểu Bảo giữ con mình lại, vội truyền gia tướng lập tức đưa Ngô ứng Hùng về phủ điều trị. Chính lão đứng ngăn chặn Vi Tiểu Bảo phòng ngừa gã biến đổi tâm ý. Lão chờ bọn gia tướng đưa Ngô ứng Hùng dờn khỏi An Phụ viên rồi mới cáo biệt.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Sau khi tên tiểu Hán gian tỉnh lại, chắc hẳn sẽ thuật rõ nội vụ cho cha hay, nhưng cũng chẳng làm quái gì. Ai mà tin được một vị công chúa càn quét vàng lá ngọc bỗng tự nhiên vô cớ lại thiên chồng? Ngay tên đại Hán gian cũng chẳng tin nào, chắc hẳn còn thống mạ tên nghịch tử nữa là khác.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thế rồi yên tâm trở về phòng mình.

Bọn Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân đã hay tin. Ai nấy đều vỗ tay hí hửng ra chiều khoan khoái.

Vi Tiểu Bảo không nói rõ hết mọi chi tiết cho bọn họ nghe. Gã hỏi ngay tới việc đi chơi kỹ viện thì quần hùng cho biết là đã y kế thi hành và mọi việc đều được thuận lợi.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ:

- Đêm qua vừa xảy ra đại biến mà ta lập tức phái người lai kinh tất tên đại Hán gian sinh lòng ngờ vực, cho là mình báo cáo mọi sự với Hoàng thượng. Vậy ta hãy chờ vụ này yên tĩnh trở lại rồi sẽ cho đưa gã Mông Cổ rậm râu ra khỏi Vân Nam.

Suốt một đêm lật đật, quần hùng toan cáo từ lui ra thì đột nhiên tên Ngự tiền thị vệ hốt hoảng đến báo:

- Khải bẩm tổng quản! Bình Tây vương bị hành thích!

Vi Tiểu Bảo đang cầm trong tay chén canh Bách hợp để ăn, chợt nghe tin này, bất giác giật bắn người lên.

Choang một tiếng, chén canh trên tay gã rơi xuống đất vỡ tan tành.

Gã hỏi ngay:

- Y bị hành thích có chết không? Thích khách là ai?

Gã không muốn cho Triệu Tề Hiền trông thấy quần hùng Thiên Địa hội đêm khuya còn tụ tập trong phòng mình, liền nhảy vọt ra cửa hỏi:

- Đại... đại Hán... Bình Tây vương không việc gì chứ?

Triệu Tề Hiền đáp:

- Bình Tây vương không chết. Nghe nói lão nhân gia chỉ bị thương nhẹ. Thích khách bị bắt ngay đương trường. Nguyên y là... nguyên y là... một vị cung nữ thân cận của công chúa.

Vi Tiểu Bảo càng kinh hãi hơn hỏi:

- Là cung nữ hầu cận công chúa ư? Tên nào vậy? Tại sao ả lại hành thích Bình Tây vương?

Triệu Tề Hiền đáp:

- Thuộc hạ không biết rõ tình hình một cách tường tận, vừa được tin này phải tức tốc về đây báo cáo.

Vĩ Tiểu Bảo giục:

- Người lại đi dò la cho rõ rồi về báo ngay!

Triệu Tề Hiền vâng dạ trở gót. Y vừa đi được mấy bước thì Trương Khang Niên chạy tới nói:

- Khỏi bẩm tổng quản! ả cung nữ hành thích Bình Tây vương tên gọi Ngọc Khả.

Vĩ Tiểu Bảo nghe nói bỗng loạng choạng người đi, run lên hỏi:

- Sao y... y... lại làm thế?

Nguyên Ngọc Khả chính là A Kha đổi tên. Chữ Kha bỏ đôi thành Ngọc Khả.

Trương Khang Niên đáp:

- Bình Tây vương đã đem y vào phủ tra xét. Lão nhân gia nói là sẽ thân hành thẩm vấn cho ra người sai khiến.

Vĩ Tiểu Bảo nghe nói ý trung nhân bị bắt, ruột rối như mớ bòng bong, chẳng nghĩ ra được chủ ý gì.

Trương Khang Niên nói:

- Mọi người đều cho là chẳng có ai sai khiến y hết. Ngọc Khả là một vị tiểu cô nương 16, 17 tuổi, hết dạ trung thành với công chúa. Cô thấy công chúa thụ nhục tự tử, tất nhiên đem lòng phẫn nộ mà ra tay trả thù cho công chúa.

Vĩ Tiểu Bảo khác nào người lạc vào trong vùng tối đen, nghe Trương Khang Niên nói vậy liền nhìn thấy tia sáng. Gã nói ngay:

- Phải rồi! Phải rồi! Đúng là như vậy. Một vị tiểu cô nương xinh đẹp đến thế lại chẳng có thù oán gì với Bình Tây vương chúng ta đại gì mà phải cô đi làm việc tà đình.

Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên đưa mắt nhìn nhau nghĩ bụng:

- Vi Tổng quản dường như ăn nói hồ đồ mất rồi. Có lý nào chúng ta lại phải người đi hành thích Bình Tây vương?

Trương Khang Niên đáp:

- Tưởng Bình Tây vương cũng chẳng đem lòng ngờ vực cho ai hết. Việc này mà đồn đại ra ngoài chẳng tốt đẹp gì. Chắc lão nhân gia sẽ hạ sát cô cung nữ kia đi cho liễu sự.

Vi Tiểu Bảo lại cất tiếng run run nói:

- Không giết y được! Không giết y được! Nếu hắn giết y thì lão gia phải liều mạng với con rùa đen.

Hai gã Trương, Triệu lại nhìn nhau, sinh dạ hoài nghi tự hỏi.

- Chẳng lẽ Vi Tổng quản thấy công chúa thụ nhục mà phần hận phải ả cung nữ kia đi hành thích?

Nhưng hai gã chỉ thõng tay đứng yên không dám nói gì.

Vi Tiểu Bảo la:

- Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Trương Khang Niên thấy Vi Tiểu Bảo tâm thần hoảng hốt, lòng dạ bồn chồn, liền an ủi gã:

- Vi Tổng quản! Nếu việc này quả nhiên xảy ra và tố cáo đến tai Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ truy cứu gốc ngọn thì cha con Ngô Tam Quế gây nên tội lỗi trước. Ngô ứng Hùng cưỡng gian công chúa mà tha được ư? Huống chi Ngô Tam Quế lại không chết, dù lão có tra ra người sai phái, chúng ta nhất định không nhìn nhận thì lão cũng chẳng làm gì được.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu, nhăn nhó cười đáp:

- Người sai khiến cung nữ đi hành thích quả không phải là tiểu đệ. Chúng ta là chỗ anh em, chẳng lẽ còn lừa dối nhau?

Triệu Tề Hiền và Trương Khang Niên nghe gã nói vậy liền vững tâm trở lại, đều thở phào một cái nhẹ nhõm.

Triệu Tề Hiền nói:

- Vậy thì dễ quá rồi. Chúng ta cứ việc trùm chặn ngũ kỹ, giả vờ chẳng biết gì là xong.

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Không được! Nhị vị đại ca! Xin hai vị chịu khó một chuyến, cầm danh thiếp của tiểu đệ đến gặp Bình Tây vương nói là vụ Ngọc Khả hành thích Vương gia thật đáng tội chết! Tiểu đệ cầm giận vô cùng, nhưng vì thị là cung nữ hầu cận của công chúa, vậy xin Vương gia tha thị ra cho các vị đưa về. Tiểu đệ sẽ bẩm rõ với công chúa để nàng trách mắng, đánh đòn Ngọc Khả cho Vương gia được hả giận.

Hai gã Trương, Triệu vâng dạ đi ngay, nhưng bụng bảo dạ:

- Mình làm việc này là thừa, cứ để Ngô Tam Quế thủ tiêu tên cung nữ đó một cách bí mật, thần không hay quỷ không biết, là ai nấy đều thái bình vô sự.

Vĩ Tiểu Bảo lật đật đến phòng Cửu Nạn. Gã đẩy cửa bước vào thấy bà vận công vừa xong còn ngồi trên giường. Gã hỏi ngay:

- Sư phụ!... Sư phụ đã biết việc gì xảy đến cho sư tử chưa?

Cửu Nạn hỏi lại:

- Chuyện chi mà ngươi có vẻ hoảng hốt như vậy?

Vĩ Tiểu Bảo ngập ngừng đáp:

- Sư tử... sư tử đi hành thích đại Hán gian, bị... bị bắt rồi.

Cửu Nạn dương cặp mắt băng khuâng lên hỏi:

- Đã đâm chết được hãn chưa?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Hãn không chết... mà sư tử bị bắt rồi.

Cửu Nạn "hừ" một tiếng ra chiều thất vọng nói:

- Thật là đồ vô dụng!

Vì Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, nghĩ bụng:

- Nàng là đồ đệ của sư phụ, nay nàng bị Hán gian bắt mà sao sư phụ vẫn hờ hững như không?

Vì Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ, như chợt hiểu, liền hỏi:

- Thưa sư phụ! Phải chăng sư phụ đã có kế cứu sư tỷ?

Cửu Nạn trừng mắt nhìn gã đáp:

- Chẳng có kế chi hết! Con nha đầu đó thật là vô dụng.

Vì Tiểu Bảo trong khi đi đường đã nhận thấy Cửu Nạn vẫn lãnh đạm với vị sư tỷ này, chẳng có vẻ yêu thương chi hết, mà bà lại có vẻ ưa thích gã hơn. Nhưng dù bà không ưa, chẳng lẽ thấy nàng sắp chết mà không giải cứu?

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Nghe tình hình đại Hán gian dường như muốn hạ sát sư tỷ. E rằng bây giờ y đang bị hấn đánh thừa sống thiếu chết để tra khảo... cho biết rõ người sai khiến y là ai.

Cửu Nạn lạnh lùng đáp:

- Chính ta đã sai y làm việc này. Tên đại Hán gian kia có bản lĩnh thì cứ để hấn đến đây bắt ta là xong.

Cửu Nạn sai đồ đệ đi hành thích Ngô Tam Quế là sự thường. Vì Tiểu Bảo nghe bà nói vậy chẳng ngạc nhiên chút nào. Nguyên bà là công chúa con gái của Đùng Trinh hoàng đế nhà Minh. Giang sơn nhà Minh mất vì tay Ngô Tam Quế nên việc bà căm giận hấn thấu xương cũng là lẽ thường.

Hôm lên Ngũ Đài sơn, chính Cửu Nạn đã định sai A Kha hành thích vua Khang Hy nhưng bản lĩnh cô hãy còn tầm thường.

Ngô Tam Quế có rất nhiều cao thủ dưới trướng đi theo luôn bên mình. Dù A Kha có hạ sát được hấn cũng khó lòng trốn thoát.

Cửu Nạn sai nàng đi làm việc này thì có khác gì bảo nàng đưa mình vào chỗ chết?

Vi Tiểu Bảo trong lòng nghi hoặc mà không dám hỏi thẳng Cửu Nạn.

Gã đáp:

- Nhất định sư tỷ không xưng ra sư phụ.

Cửu Nạn hỏi:

- Có chắc thế không?

Rồi bà nhắm mắt lại và ngồi yên.

Vi Tiểu Bảo cũng không dám nói gì nữa. Gã ra khỏi phòng nghĩ thầm:

- Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền đến đòi A Kha ở nơi Ngô Tam Quế, chắc hẳn không chịu trả người một cách mau chóng.

Duột nóng như lửa đốt, gã bước lui rồi lại bước tới trong sảnh đường. Gã nhìn thấy trời chiều mỗi lúc một sáng dần.

Vi Tiểu Bảo đã sai ba bọn thị vệ đi dò la tin tức mà chưa thấy tốp nào trở về báo cáo.

Gã không dần lòng được nữa, liền điểm một đội Kiêu Kỵ doanh binh tự mình thống lĩnh đi về phía Bình Tây vương phủ. Khi còn cách Vương phủ ba dặm thì đóng lại ở trong chùa Pháp Tuệ.

Vi Tiểu Bảo lại sai thị vệ cưỡi ngựa đi thám thính.

Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Trương Khang Niên chạy về đến trước Vi Tiểu Bảo báo cáo:

- Thuộc hạ cùng Triệu Tề Hiền vâng lệnh Tổng quản cầm thiệp đến xin ra mắt Bình Tây vương, nhưng chưa được Vương gia tiếp kiến. Triệu Tề Hiền còn đang chờ đợi ở cửa phòng.

Vi Tiểu Bảo vừa bồn chồn vừa tức giận, giậm chân thoá mạ:

- Con mẹ nó! Ngô Tam Quế làm gì mà khệnh khạng thế?

Trương Khang Niên nghĩ bụng:

- Y là bậc vương gia trọng trấn một phương. Trong thiên hạ y chỉ dưới quyền một mình Hoàng thượng. Vậy y không thèm tiếp mấy tên thị vệ vô danh cũng là lẽ thường.

Vi Tiểu Bảo hậm hực nói:

- Ta phải thân hành đi gặp hắn. Các vị hãy theo ta!

Vi Tiểu Bảo quay lại ra lệnh cho một tên tham lãnh trong Kiêu Kỳ doanh:

- Hãy điều động hết đội ngũ đến chờ lệnh ở bên ngoài cái ổ chó của Ngô Tam Quế!

Tên tham lãnh vâng dạ đi ngay.

Bọn Trương Khang Niên đều lộ vẻ kinh hãi. Chúng nó thấy Vi Tiểu Bảo đằng đằng sát khí, tựa hồ muốn khai chiến với Ngô Tam Quế ngay tức khắc lại càng run sợ, vì nhân mã dưới trướng Bình Tây vương đông như kiến, còn quan binh từ Bắc Kinh đưa tới để hộ tống công chúa chỉ có trên hai nghìn người. Nếu xảy cuộc động thủ thì e rằng không đầy một giờ là bên mình phải chết hết, chẳng còn sót một mống.

Trương Khang Niên vội khuyên can:

- Tổng quản là một vị khâm sai đại thần vâng chỉ của đức Hoàng thượng đến Côn Minh. Vậy có việc gì hai bên thương lượng cùng nhau cho ổn thỏa. Bình Tây vương chắc phải nể mặt Tổng quản mà không dám trái ý. Theo ngu kiến của thuộc hạ thì ta cứ hành động hoà hoãn...

Vi Tiểu Bảo đang cơn tức giận không chờ Trương Khang Niên hết lời đã cất tiếng thóa mạ:

- Con mẹ nó! Ngô Tam Quế đã là cái thá gì mà ngang tàng như vậy? Nếu mình trùng trình mãi thì hẳn đem... đem... Ngọc Khả giết đi, còn cứu mạng cho y làm sao được?

Trương Khang Niên thấy vẻ mặt gã hầm hầm, thanh âm gay gắt, nên không dám nói gì nữa. Y tự hỏi:

- Hạ sát một tên cung nữ thì làm gì mà to chuyện thế! Thị có phải là em gái Tổng quản đầu mà đến nỗi phải gây sóng gió, nổi can qua?

Vi Tiểu Bảo lại hô lớn:

- Dắt ngựa mau! Dắt ngựa mau!

Gã tung mình lên ngựa chạy như bay đến Bình Tây vương phủ.

Bọn thị vệ trong vương phủ thấy Khâm sai đại nhân tới, một mặt chạy ra đón chào, một mặt phi báo cho Ngô Tam Quế.

Chỉ trong giây lát đã thấy hai tên tổng binh là Hạ Quốc Tương và Mã Bảo chạy ra nghênh tiếp.

Hạ Quốc Tương là con rể Ngô Tam Quế, đứng đầu mười vị tổng binh. Hắn nhìn Vi Tiểu Bảo thì lễ nói:

- Vi đô thống! Tệ vương bị thích khách ám toán, chắc đô thống đã hay tin rồi! Lão nhân gia bị thương trầm trọng, không thể thân hành ra nghênh tiếp, xin đô thống miễn thứ cho.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Vương gia bị thương ư? Sao nghe nói không việc gì kia mà?

Hạ Quốc Tương vẻ mặt rất lo âu khẽ đáp:

- Vương gia bị thích khách đâm một kiếm vào trước ngực. Vết thương sâu đến ba tấc.

Vi Tiểu Bảo càng kinh hãi hơn la lên:

- Trời ơi! Thế này thì hỏng bét rồi!

Hạ Quốc Tương ngập ngừng:

- Vương gia phen này... thoát hiểm được hay không, khó mà đoán trước. Bọn tiểu tướng sợ dao động lòng quân không dám tiết lộ, mới nói là không việc gì. Vi đô thống cũng như người trong nhà, dĩ nhiên bọn tiểu tướng không dám dấu diếm.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Bản tướng vào thăm vương gia.

Hai tên tổng binh đưa mắt nhìn nhau. Hạ Quốc Tương đáp:

- Tiểu tướng xin dẫn đường.

Vừa tới phòng ngủ của Ngô Tam Quế, Hạ Quốc Tương gọi:

- Thưa nhạc phụ! Vi đô thống tới thăm lão nhân gia.

Chỉ nghe Ngô Tam Quế ở trong màn rên hừ hừ mấy tiếng chứ không trả lời.

Hạ Quốc Tương liền vén màn lên thì thấy Ngô Tam Quế chay mảy nghiêng rãng ra chiều rãng chịu đau khổ. Chấn đẽm đầy nhũng máu tươi. Trước ngực bằng bó mà vẫn còn chảy huyết ra không ngớt.

Hai tên y sinh đứng bên giường buồn bã lo âu, lòng mảy rủ thấp.

Vi Tiểu Bảo không ngờ Ngô Tam Quế bị thương trầm trọng đến thế. Làn nộ khí của gã lập tức tiêu tan. Ngô Tam Quế sống hay chết gã cũng chẳng để tâm, nhưng nếu lão bị thương đến chết thì việc giải cứu A Kha sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Gã cúi xuống khẽ hỏi:

- Vương gia! Vết thương của vương gia đau lắm ư?

Ngô Tam Quế chỉ ú ớ mấy tiếng, dương cặp mắt thất thần lên mà nhìn.

Hạ Quốc Tương lại gọi:

- Nhạc phụ! Nhạc phụ! Có Vi đô thống vào thăm lão nhân gia.

Ngô Tam Quế kêu lên mấy tiếng "úi chao" rồi miệng ấp úng:

- Ta... không sống được nữa rồi. Các người... các người bắt thằng súc sinh ứng Hùng giết đi! Gã... gã làm hại... chết ta rồi.

Hạ Quốc Tương không dám trả lời, khẽ buông màn xuống, rồi đưa Vi Tiểu Bảo ra phòng ngoài.

Hạ Quốc Tương vừa ra khỏi phòng, gã hai tay bưng mặt, vừa khóc vừa nói:

- Vi đô thống! Vương gia nguy đến nơi rồi. Suốt đời lão nhân gia hết lòng vì nước mà đi đến kết quả này. Thật là... thật là... trời không phù hộ người lành.

Vi Tiểu Bảo lăm bắm:

- Hết lòng vì nước cái con khỉ gì? Trời không phù hộ tên đại Hán gian cũng là hợp đạo nghĩa.

Ngoài miệng gã đáp:

- Hạ tống binh! Bản tướng coi vương gia tuy bị thương trầm trọng nhưng nhất định không chết đâu.

Hạ Quốc Tương thở phào một cái hỏi:

- Chỉ mong được như kim khẩu của đô thống là bọn tiểu tướng tạ ơn trời phật lắm lắm. Nhưng không hiểu tại sao đô thống lại nói quả quyết như vậy?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Bản tướng biết đôi chút về tướng số. Tướng diện của vương gia hiển vinh không biết đến thế nào mà kể. Sau này chức quan của vương gia còn cao sang gấp trăm lần hiện nay. Nhất là lần này vương gia không chết đâu.

Hạ Quốc Tương trống ngực đánh thình thình, sắc mặt luôn luôn biến đổi.

Ngô Tam Quế đã làm đến chức thân vương. Hai tỉnh Vân Nam, Quý Châu do một mình hắn cai quản tất cả mọi việc quân, dân, chính. Thế là tước vị đã tuyệt đỉnh rồi. kẻ nhân thần làm nên quan chức như Ngô Tam Quế là tốt bậc, không còn chỗ nào để thăng lên được nữa.

Vĩ Tiểu Bảo bảo Ngô Tam Quế địa vị còn cao sang gấp trăm lần thì trừ phi hắn lên làm Hoàng đế, chứ chẳng còn chức gì có thể hơn được Bình Tây thân vương.

Hạ Quốc Tương nghe gã nói vậy tuy ngoài mặt khiếp sợ nhưng trong lòng cũng có ý mừng thầm. Hắn kinh nghi nói:

- Ân đức của Hoàng thượng bao la như trời biển. Vương gia của tiểu tướng tước lộc đã đến mức này, đã thành một vị cực phẩm nhân thần rồi, dù Thánh chúa muốn thăng quan cũng không còn đất để mà thăng nữa. Bọn tiểu tướng chỉ mong kết quả được như lời vàng ngọc của Vi đô thống là vương gia nạn khỏi tai qua, phùng hung hoá cát mà thôi.

Vĩ Tiểu Bảo coi thần sắc Hạ Quốc Tương, bụng bảo dạ:

- Ngô Tam Quế mưu đồ phản loạn, mười phần có đến chín là gã này đã biết rồi. Nếu không thế thì sao khi ta bảo lão con rùa còn cao thẳng bách bội, thẳng cha này ban đầu lại giết mình sợ hãi? Ta phải hăm dọa hấn phen nữa cho biết tay.

Gã nghĩ vậy liền nói:

- Bản tướng coi tướng tổng binh cũng cao sang vô cùng. Sau này bản tướng mong được tổng binh hết lòng đề bạt, ra sức tài bồi cho.

Hạ Quốc Tương đưa lời vắn an rồi kính cẩn đáp:

- Đô thống đại nhân dạy quá lời. Được đại nhân khích lệ, tiểu tướng dĩ nhiên phải hết mình trung quân báo quốc, không dám phụ lòng kỳ vọng của đại nhân.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Hà hà! Tổng binh cứ yên trí phục vụ cho đắc lực. Thế tử của các vị đã làm phò mã, quan phong Thiếu bảo, kiêm Thái tử Thái bảo là một điều hạnh phúc tày đình. Đến như Nhạc Phi gia gia ngày trước phá tan quân Kim ở Chu Tiên trấn, đánh đuổi Kim Ngột Truật phải chạy té đài vãi phân cũng chỉ được phong đến chức Thiếu bảo. Đằng này thế tử lại còn làm trượng phu của công chúa là một bước bước lên ngay chỗ đó. Hạ tổng binh! Tổng binh hãy gia tâm phục vụ cho hết lòng.

Gã vừa nói vừa đi ra ngoài.

Hạ Quốc Tương lúc này sợ đến toát mồ hôi, nghĩ thầm:

- Nghe giọng lưỡi gã này thì rõ ràng là nhạc phụ ta sẽ làm Hoàng đế. Chẳng lẽ... chẳng lẽ cuộc mưu đồ của nhạc phụ đã bị tiết lộ phong thanh đến tai gã? Hay gã là một thằng lỏi nhỏ tuổi chẳng biết trời cao đất dày, bạ đâu nói đấy.

Vì Tiểu Bảo đi tới hành lang liền dừng bước lại hỏi:

- Tên thích khách hành thích vương gia đã bắt được chưa? Người ngợm y thế nào? Ai là kẻ giết đây? Kẻ chủ mưu là dư đảng của nhà Minh hay người trong Mộc vương phủ?

Hạ Quốc Tương đáp:

- Thích khách là một đứa con gái, tên gọi Ngọc Khả. Có kẻ ăn nói hồ đồ bảo thị là... một trong các cung nữ hầu cận của công chúa. Nhưng tiểu tướng không tin,

chắc là thị mạo xưng. Cao kiến của đô thống khiến cho tiểu tướng vô cùng khâm phục. Có lẽ thị là người của Mộc gia phái đến.

Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kinh hãi la thâm:

- Nguy rồi! Cung nữ của công chúa thì bọn chúng còn e dè chưa dám động đến. Chúng vu cho A Kha là người của Mộc vương phủ thì chỉ việc hạ sát một cách hàm hồ cho yên chuyện. Nếu vậy thì thật hồng bét!

Gã liền hỏi:

- Ngọc Khả ư? Công chúa quả có tên cung nữ hầu cận tên gọi Ngọc Khả. Ngọc Khả là một cô bé mười bảy, mười tám tuổi, thân hình mảnh dẻ, dung nhan rất xinh đẹp phải không?

Hạ Quốc Tương ngần ngừ một chút đáp:

- Tiểu tướng bận tâm lo nghĩ về thương thế của vương gia, không lưu ý đến thích khách. Con nhỏ này nếu không mạo xưng cung nữ thì cũng là một người trùng tên. Đô thống đại nhân thử nghĩ coi cung nữ Ngọc Khả đã được công chúa sủng ái thì hẳn ngày thường thường được công chúa giáo huấn. Thị đã đọc sách và biết lễ nghĩa, rất ôn nhu lễ phép, khi nào còn hành thích vương gia? Tên thích khách này nhất định không phải là cung nữ.

Giọng nói của hắn mỗi lúc một thêm cương quyết để phủ nhận thích khách không phải là cung nữ kề cận công chúa khiến cho Vi Tiểu Bảo lại càng kinh hãi trong lòng. Gã cất tiếng run run hỏi:

- Các vị đã giết thị rồi ư?

Hạ Quốc Tương đáp:

- Cái đó thì chưa. Còn phải chờ vương gia hồi phục vết thương, đích thân thẩm vấn kỹ càng để điều tra ra người sai phái.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Hạ tổng binh hãy đưa tên thích khách ra đây cho bản tướng coi là biết ngay thị có phải là cung nữ hay là thị mạo xưng?

Hạ Quốc Tương đáp:

- Vụ này bất tất đô thống phải nhọc lòng. Tên thích khách đó nhất quyết không phải là cung nữ hầu cận của công chúa rồi. Những chuyện phao ngôn ở ngoài rất nhiều, tưởng đô thống đại nhân chẳng cần hỏi tới vụ này làm chi.

Vi Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- Hắn không muốn cho mình coi, thì mình phải coi cho bằng được.

Gã liền sa sầm nét mặt nói:

- Vương gia bị hành thích, thương thế rất trầm trọng. Nếu vương gia có mệnh hệ nào thì chẳng ai thoát được mối liên can. Khi bản nhân về tới Bắc Kinh dĩ nhiên Hoàng thượng sẽ bắt phải trình bày một cách tường tận. Thích khách là nhân vật thế nào? Ai sai khiến? Nếu bản nhân không được mắt thấy rõ ràng thì khi Hoàng thượng hỏi đến biết tâu trình làm sao? Chẳng lẽ tổng binh muốn bản nhân ăn nói hồ đồ? Tội khi quân bản nhân không chịu nổi, mà cả tổng binh, ha ha, e rằng cũng chịu không nổi đâu.

Gã đưa Hoàng đế ra để hăm dọa Hạ Quốc Tương, quả nhiên hắn sợ quá không dám tỏ ý phản kháng. Nhưng hắn chỉ vâng dạ liên thanh chứ không cất bước.